

[Haste.]

Hr. Valdemar Sørensen i Rigsdagen — det var ogsaa før min Tid — dengang det gjaldt om at værne en af de Paragraffer, som det ærede Medlem nævnte her, nemlig Ejendomsrettens Ukrænkelighed, Grundlovens § 80. Dengang der var Tale om at ekspropriere Len og Stamhuse, at tage Ejendommene fra Folk uden Erstatning, da manglede vi rigtignok det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen. Da vilde det have glædet mig at høre ham bære sin Røst her inde i Rigsdagen. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem paa saa sent et Tidspunkt har faaet Sæde her i Tinget.

Pürschel: Jeg vil begynde med at takke den højtærede Justitsminister for den venlige Maade, hvorpaa han lovede at tage sig af de Spørgsmaal, jeg fremførte, da jeg første Gang havde Ordet. At Ministeren og Ministeriet i Forvejen havde tænkt paa det alt sammen, er jo kun overensstemmende med, hvad der er Sæd og Skik hos Ministre, saa det overraskede mig heller ikke ved denne Lejlighed.

Dernæst vil jeg gerne henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa, hvad man kunde kalde en Hverdagslivets Tragedie. Statsministeren interesserer sig jo saa meget — og siger det med den dybeste Orgeltone — for Redelighed og Ærlighed i Politik og navnlig i politisk Agitation, og det er noget, vi alle sætter Pris paa at høre. Naar man nu ved, hvad et Direktiv fra Statsministeren betyder for „Social-Demokraten“ og man samtidig kender dette Blads Sandhedstørst, som er saa glødende, at jeg kun kan ligne den ved den Tørst, som skal til for at faa en klassebevidst og organiseret Arbejder til at foretrække en Kapitalistbajer for en Stjerneøl, naar man kender denne Sandhedstørst, maa man sige, at det i Sandhed er tragisk at se, hvad Resultatet er blevet, da dette Blad — ja det gaar jo ikke „Politiken“ meget bedre — skal omtale Dommen over de unge K. U.er. Der er nemlig sket det for et saa sandhedstørstende Blad virkelig meget beklagelige, at Overskriften er fuldkommen i Strid med det, der staar nede i Artiklen, og naar man nu ved, at en lang Række Læsere, belært af mange Aars Skuffelse, kun læser Overskrifterne i dette Blad, bliver det jo saa meget mere betænkeligt.

Saa det vil jeg henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa — han interesserer sig jo baade for smaalt og stort — og bede ham om at sørge for, at dette bliver rettet i „Social-Demokraten“, saa

dets Læsere virkelig gennem Overskriften bliver gjort opmærksom paa, hvad det er, der er sket. Det, der er sket, er, at en enkelt Mand, som i denne Forbindelse jo ingen Sommer gør for de Herrer, er blevet dømt for Vold — og det er der jo ikke noget at sige til —, men derimod alle de andre, de er jo frifundet for Vold, og frifundet for Vold under Henvisning til Straffelovens § 248. Der har staaet i Bladene, at dette er en Nødværgeparagraf, men det er en Misforstaaelse. § 248 er Retorsionsparagraffen, den Paragraf, der siger, at naar der er to Mennesker, der slaas, saa interesserer man sig ikke saa forfødelig meget fra Samfundets Side for, om de faar en Lussing mere eller mindre, det giver man sig ikke til at afveje, og derfor straffer man dem ikke. Hvis der havde været Tale om Nødværge, saa havde det været — det maa man vel huske paa — en objektiv retmæssig Handling, og saa havde det været ganske udelukket, hvis det var slaaet fast, at anvende Urolovene. Men nu har man anvendt Urolovene, og dermed er virkelig i en sen Stund en forsonende Appelsin faldet ned i Turbanen til den afgaaede Justitsminister, som lavede denne Lov. Der er det kedelige ved denne Lov, at den siger:

„Deltagere i Slagsmaal eller i anden grov Forstyrrelse af Ro og Orden paa offentligt Sted, hvorfor Straf ikke efter strengere Bestemmelser i Lovgivningen maatte være forskyldt, straffes, saafremt de har handlet efter Aftale eller flere i Forening, med Hæfte eller med Fængsel indtil 6 Maaneder.“

Jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til dette og et enkelt andet Citat. — Dette maa i den givne Situation medføre visse Konsekvenser. Det er nemlig ved Citatet af § 248 godtgjort, at der har været et Slagsmaal mellem to Parter, og naar Dommen slaar dette fast, maa Konsekvenserne af, at man straffer den ene Part efter Uroloven for at have indladt sig i Slagsmaal ved den Lejlighed, nødvendigvis være, at man ogsaa straffer den anden Part, saa meget mere som den anden Part er den, der er begyndt ved at forfølge den Højttalervogn, der var Tale om, ledsage den gennem Byen og bombardere den med raadne Æbler, Sten og andet forhaandenværende Forlystelsesmateriale. Det er en Ting, jeg gerne vil henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa, fordi jeg er fuldkommen overbevist om, at Ministeren er i Besiddelse af det Retsind, at han ikke ønsker, at en Lov skal bruges ensidigt mod een Part. Jeg kan ikke sige, at